

“ฤดูใจ”

กวีนิพนธ์ที่หมุนวนรอบใจ

‘กุดจี’ พรชัย แสนยะมูล

ฤดูใจ

‘ฤดูใจ’ พรชัย แสนยะมูล

ISBN ๙๗๘-๖๑๖-๗๖๖๐-๓๑-๘

ราคา ๓๐๐ บาท

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๖๑

บรรณาธิการ : รุ่งอรุณ

ผู้จัดการ : ศิลป์สุภาชัย แสนยะมูล

ภาพปก / ภาพประกอบ : เบญจมาศ คำบุญมี

ออกแบบปก : เล็ก รุ่งจิรวรรณ

พิสูจน์อักษร : พรอักษรสกุลสุภาชัย

คำขอบคุณ : อาจารย์ในร้านกาแฟ, ครูหนู, รติกร

นิตยสารทางอีสาน (ตีพิมพ์บทที่ ๓๒)

นิตยสารราหุอมจันทร์ (ตีพิมพ์บทที่ ๓๘)

นิตยสารสารคดี (ตีพิมพ์บทที่ ๔๐)

นิตยสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (ตีพิมพ์บทตาม)

จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย : สำนักพิมพ์ไผ่ยมก

๒๘๘/๑๔๖ บ้านใหม่ (๑) ซ.พุทธบูชา ๓๖

ถ.พุทธบูชา แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กทม. ๑๐๑๔๐

โทร. ๐๘ ๑๙๓๘ ๒๙๙๑

Facebook : ฤดูใจ พรชัย แสนยะมูล

พิมพ์ที่ : เค.พี.จันทร์เกษม

๔๐/๕ ถนนรัชดาภิเษก แขวงจันทร์เกษม

เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ๑๐๙๐๐

แต่...หัวใจที่มอบให้กัน

คำนำ

‘ภูเขามेम’ ยังคงลั่นกลายเป็นสายฝน
เมฆหมองหม่นหล่นเป็นน้ำหยาตฉ่ำใส
ความทุกข์ทนหลอมคนเราเหมือนเตาไฟ
ทุกข์เท่าใดใจเข้มแข็งขึ้นเท่านั้น

‘ทะเลน้ำตา’ ที่ไหลหลังยังระเหย
หยดความเศร้าย่อมนวลแล้วเปลี่ยนผัน
กาลเวลาเยียวยาใจในทุกวัน
หลังหมอกควันจึงเห็นแสงแห่งปัญญา

‘ต้นไม้รัก’ งอกจากดินที่สิ้นหวัง
ดาวทอแสงส่งพลังหลังฟ้าผ่า
หลังพายุยังมีแสงแห่งฟากฟ้า
รุ่งทิวารุ่งฟ้างาม, หลังความมืดมน

‘ภูเขาเมฆ’ ‘ทะเลน้ำตา’ ‘ต้นไม้รัก’
วัฏจักรชีวิตเราราวหยุดฝน
ฤดูกาลผ่านมาเพื่อผ่านพ้น
จุดเริ่มต้นจุดสิ้นสุดจุดตราตรึง.

‘กุดจี’ เดือน ๙

๒๕๖๑

บทนำ

ตะวันคล้อยคล้ายจะลาฟ้ากลับรัง
 ปรอยฝนสั่งอำลาสนธยาหนึ่ง
 ภูสองลูกถูกเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้ง
 ด้วยเสียงนกเฝ้ารำพึงถึงน้ำค้าง

 สายรุ้งโค้งโยงดินฟ้ามารำฟ่อน
 สายลมอ่อนอ่อนใบไม้หมายเคียงข้าง
 เด็กกลุ่มหนึ่งตะลึงตาอ้าแขนกาง
 รับสายรุ้งสีจางจางสู่ใจมา

สดดอกไม้ ใสดอกฝน บนดอกฝน
แต่มีดอกวัน แต่งดอกคืน ยืนดอกกล้า
ฤดูกาล บันดาลใจ ได้ตื่นตา
ฤดูใจ ชื่นชีวา ซึ่งค่าฤดู

โลกเปลี่ยนไปเพียงได้นั้นเหนือฝนไฟ
แต่ดอกไม้ได้ฝนฟ้าค่าคงอยู่
มองข้างนอก มองข้างใน ใจรับรู้
เสียงเด็กเด็กเพรียกกุสู่ภวังค์

ย้อนวัยเยาว์ภาพเฝ้าหยอกตั่งดอกไม้
หอมละไมไอละมุนกรุ่นความหลัง
ทุ่งนาข้าวเขียวขจีส่งปลั่ง
สายน้ำหลังไหลข้างคูสู่ดวงใจ

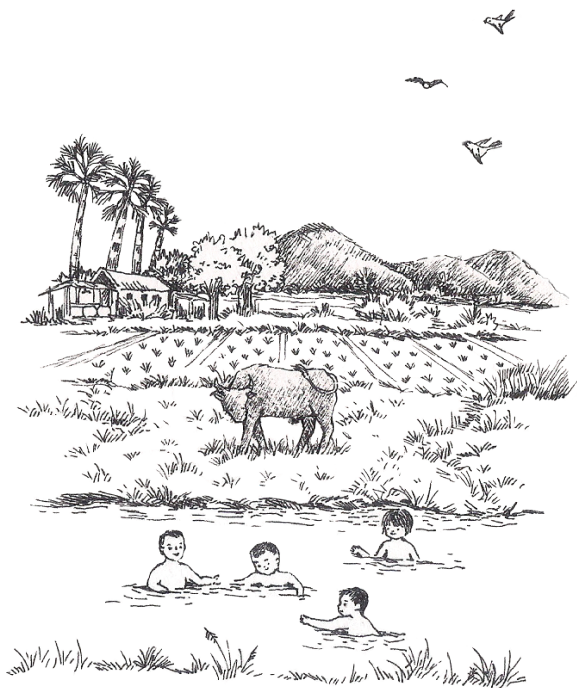
ทุ่งกว้างกว้าง น้ำใสใส ไร่รั้วกัน
เหมือนสัมพันธ์ฉันมิตรชิดชิดใกล้
นกเอี้ยงยังเกาะหลังควายด้วยห่วงใย
‘เรือกิ่งไม้’ ไหลลอยน้ำข้ามพินา

แมลงปอล้อลมเหนือทุ่งข้าว
सानูว่าแว่วเสียงเพลงบรรเลงว่า
“ความรื่นรมย์เพียงชมทุ่งแลคิ่งฟ้า
สิ่งธรรมดาสามัญ สำคัญนัก”

อยู่ติดดินตีนติดทรายกายแต่ต้อง
ธรรมชาติทั้งผองครรลองหลัก
รับพลัง ทั้งดิน น้ำ ลม ไฟ รัก
ใจตระหนักรักสนิทตั้งมิตรแท้

ความงดงามข้ามเวลามาสัมผัส
สายลมพัดสัมผัสได้เพื่อแผ่
เดินทางผ่านลำธารเก่าเราเพียงแล
ความสุขจากแผ่นดินแม่ชุ่มวิญญาณ

๒

ธารความเศร้า ยาวหรือสั้น ใจนั้นรู้
ปิดประตูแห่งความเศร้า ใจก้าวผ่าน
สายลมเย็นยังทักทายดอกไม้บาน
ธนาкарความสุขถูกเปิดรอ

ทรัพย์ในดิน สินในน้ำ งามในแสง
ร่มเงาไม้ได้แต่มีแรงต่อ
เขียวร่มรื่นหยิบเย็นเย็นได้เย็นพอ
แมลงปอ หมู่ผีเสื้อ บินเฟื่องปลา

บรรยากาศรอบกายเรา ขุนเขาล้อม
เปิดใจพร้อมยอมรับกับปัญหา
รู้ปล่อยวางอย่างรู้ทันใช้ปัญญา
ความงดงาม งามคุณค่า ไซ้ตามอง

น้ำของปลา ฟ้าของนก ก็หาไม่
ป่าของเรา? เขาของใคร? ไร่เจ้าของ!
แผ่นดินนี้ ความงามนี้ มีใครครอง?
เราทั้งผองต้องร่วมกันสร้างวันนี้

ธารความสุขซุกอยู่ในดวงใจเรา
ธารน้ำใจไหลแผ้วเบาสู่ทุกที่
เหมือนอากาศไม่อาจครองแม้มากมี
งามความหวังตั้งสุนทรีย์ที่แบ่งปัน

๓

เพราะโลกนี้มีความเศร้าให้เราเห็น
เสียงหัวเราะจึงจำเป็นเช่นความฝัน
เพราะโลกนี้มีความทุกข์อยู่ทุกวัน
ความสุขนั้นจึงพึงมีให้ชีวิต

เพราะโลกนี้มีความเกลียดเบียดเสียดยั่วอยู่
ใจจึงรู้ว่าความรักจักสถิต
เพราะโลกนี้มีความฝันให้พิชิต
ความจริงหนึ่งจึงมอบสิทธิ์ให้สัตย์จริง

เพราะโลกนี้มีปัญหามาตลอด
ปัญญาหนึ่งจึงแทงยอดเห็นทุกสิ่ง
เพราะโลกนี้มีเปลี่ยนแปลงเกินประวิง
สติหนึ่งจึงควรนิ่งในใจเรา

เพราะโลกนี้จะมียู่ไม่รู้จบ
แต่ชีวิตอาจถูกกลบก่อนแก่เฒ่า
เพราะแบกโลกยิ่งเหนื่อยหนักกว่าแบกเงา
อยาก ‘ตัวเบา’ หยุดแบกโลก บอกรักแทน

“ตอนเด็กเด็กเด็ดดอกรักร้อยเรียงดอก
เด็กบ้านนอกบอกความในได้เห็นแก่น
แม้นดอกไม้มิทางเดิน ไม่ดูแคลน
ร้อยมาลัยไว้คล้องแขนไหว้คุณครู

ครูผู้ปลูกปัญญาวิชาชีวิต
ไหนถูกผิด ไหนคิดบวก บอกให้รู้
เปิดโลกแคบให้กว้างไว้ได้เรียนรู้
เปิดประตู เปิดใจศิษย์ ใส่ใจนัก”

